

Máš před sebou dlouhou cestu
1Kr 19,7

1. čtení: Filipským 3,12-16 *Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.*

kázání: 1Kr 19,1-7 *Hospodinův anděl se ho však dotkl podruhé a řekl: "Vstaň a jez, máš před sebou dlouhou cestu!"*

Bratři a sestry

čas od času se stane, že ke mně Bůh promluví. To je, co? Sedět tam, co teď vy, tak se mi asi honí hlavou...být psychiatr: ach jo, on slyší hlasy, takže bludy, hmm, schizofrenie. Tak to bude risperdal, abylifi a možná grivotril. Být věřící: co? S ním Bůh mluví? A proč se mnou ne? No jo, když on je farář. Ne, neslyším hlasy. A ne, nemodlím se k Pánu Bohu jako farář a nemám proto u něj ani žádné výsostné postavení. Modlím se a hledám Boha úplně stejně jako každý věřící člověk. A věřím, že Bůh nějak promluvil a promlouvá ke každému z Vás, kdo mu věříte a hledáte ho. Jinak byste tu nebyli. Kdyby křesťanství, víra, byl jen světonázor, jen názor na Boha, na jeho existenci (nebo neexistenci), popřípadě na předmanželský sex nebo sňatky homosexuálů, to by doufám nikomu nestálo ani za to, aby i v zimě každou neděli ráno vstával a šel do kostela v tak nekřesťanskou hodinu. Jo, věřím, že i k vám Bůh promluvil a promlouvá.

To konkrétní promluvení, o kterém zde chci mluvit ... to už jednou jeden člověk slyšel. Jmenoval se Eliáš a Bůh, nebo to byl anděl?, mu řekl, když Eliáš byl vzhůru nebo spal?, vidíte, ani Eliáš nejspíš neslyšel hlasy...Vstaň, máš před sebou dlouhou cestu.

Ještě než se dostanu k tomu, co to pro mě znamená, dovolím si takovou malou drzost s Božím slovem. Eliáš byl člověk. A jako každý člověk, i on měl úkol nést v sobě Boží obraz. I on měl úkol být svobodný. V Bibli dále čteme, že Eliášova svobodná odpověď na toto Boží mluvení byla: "vstal, pojedl, napil se a šel"...šel dlouhou cestu. Stejně tak mohla být ta odpověď: "Dej mi pokoj, Bože. Dej mi svatej pokoj se svými slovy. Neprosil jsem se Tě o ně. Nech mě tady spát a umřít. Já si tady chcu v klidu sám se svým strachem a svými bolestma umřít. Proto jsem sem šel. Tak mi dej pokoj a nech mě spát." Nebo: "A stejně to nemluvíš Ty. Je to jenom nějaká blbá forma mojí autosugesce." A dál by nebylo co číst. Dál by v Bibli o příběhu Eliáše asi nic nebylo. "Vstaň, máš před sebou dlouhou cestu." "Dej mi pokoj, já chci spát." Konec. Boží promluvení se mi skutečně stane, až když ho poslechnu. Nebo až zjistím, že jsem ho neposlechl a měl jsem.

Vstaň, máš před sebou dlouhou cestu. Eliáš, tohle je Boží odpověď na tvůj strach z budoucnosti. Na strach, který máš o svůj život. Oprávněný, královna Jezabel tě chce doopravdy zavraždit. A nejenom to. Ta spousta věcí, které Tě ještě můžou potkat, pokud zůstaneš věrný Pravdě. To nemusí být jenom smrt. Ta je rychlá, snad, snad tě nebudou dlouho mučit, smrt by snad šla vydržet. Ale co život? Co když máš před sebou ještě život? Co když se stane ... kdo ví co. Sám nejlíp víš, z čeho máš vlastně strach. Teď tu ležíš jako hromádka neštěstí a přeješ si umřít. Vstaň! Máš před sebou ještě dlouhou cestu.

Jsem Eliáš? Nene, já tolik nehorlil pro Hospodina, Boha zástupů. Ani jsem se nevydal do boje sám proti všem. Tehdy na hoře Karmel. Vždyť já ani nevím, kde je nějaká hora Karmel. Asi někde v Palestině. Já jsem jenom člověk, který chce žít s Bohem na začátku 21. století po Kristu. A moc mi to nejde. Zato si můžu horu Karmel vygúglit a skouknout v 3d a stritvju, popřípadě jí dát lajk na fejsbúku. Nebo počkat, až o ní napíšou něco v časopise, který odebírám. Já nejsem Eliáš. Taky nejste Eliáš? Takže máme pokoj, nemusíme slyšet ta slova: Vstaň a běž, máš před sebou dlouhou cestu. Ne nemusíme. Eliáš taky nemusel. Mohl zůstat ležet.

Bratři a sestry, čím dál víc si uvědomuji, že Bible není kniha poučení o historii. Nechce jí být. Možná poučení z historie? Myslím, že ani to tolik ne. Ty příběhy v Bibli chcou především být mými příběhy. O Eliášovi se tam píše ne proto, abychom byli chytrí a věděli, že žil Eliáš. Ani abychom se poučili z jeho příběhu. V Bibli se píše o Eliášovi, a taky o Mojžíšovi a Abrahamovi a Kainovi a Abelovi a Adamovi a Evě proto, abych uviděl svůj vlastní příběh. Zahraný tu Eliášem, tu Mojžíšem, tu králem Davidem nebo Rút a Chanou. A abych stejně jako

oni mohl zahlédnout nebo zaslechnout Boží pohled a Boží slovo do toho mého příběhu.

To já. To TY. Taky ležels pod keřem a přál sis radši umřít, protože už nebylo možno pokračovat. Už jsem nevěděl jak dál. Proč vůbec dál. A možná Tě to teprve čeká. A do této bezradnosti a strachu zní mně i Tobě to Boží: Vstaň a běž. Máš před sebou dlouhou cestu. Ještě není konec. Tohle ještě nemá být konec. Pán Bůh to ještě neodpískal, ještě nezazvonil, ještě není konec zápasu a rozhodčím je Bůh, ne Ty. Vstaň a běž, a bojuj, hledej, uč se, ale taky směj se, měj radost, ožeň se nebo se vdej, dělej chyby a pak jich lituj a omluv se, důvěřuj a někdy se holt nech napálit. Ale vstaň a běž. Ještě máš před sebou dlouhou cestu.

Jak dlouhou? Spíš roky nebo měsíce? To není tvoje věc. A co všechno mě potká na té cestě? Nech se překvapit. A zvládnu to? Bože, zvládnu to? To je otázka na místě. Bože, zvládnu příběh Richarda Dračky? A zvládnete Vy příběh svého jména? Jestli se takhle ptám a myslím to vážně, jestli se takhle ptáš Ty, pak Slyš Boží slovo: Ještě máš před sebou dlouhou cestu. A já půjdu s Tebou. Vždycky, kamkoli. Až do konce. Až do nového začátku.

Bratři a sestry, já nevím, jak na tom kdo jste a kde zrovna jste na své cestě. Koušek už jsme ušli společně ale vím toho zoufale málo na to, abych vám kecal do života. I když su farář. Bůh mi nedává nahlédnout do svých map ani poznámek. Jen pokud to máte zrovna těžké, prosím, slyšte To Boží: Vstaň a choď. Máš před sebou dlouhou cestu.

Amen